

Sygn. akt III AUa 1348/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rzeźniowiecka

Sędziowie: SSA Beata Michalska (spr.)

SSA Jolanta Wolska

Protokolant: Stażysta Aleksandra Bialecka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2017 r. w Ł.

sprawy **B. D.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.**

o wysokość emerytury

na skutek apelacji B. D.

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 26 sierpnia 2016 r. sygn. akt IV U 1995/16

oddala apelację.

Sygn. akt: III AUa 1348/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Sieradzu wyrokiem z 26 sierpnia 2016r., w sprawie o sygn. akt IV U 1995/16, oddalił odwołanie B. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w Ł. z dnia 1 kwietnia 2016r., odmawiającej jej prawa do przeliczenia emerytury z pominięciem art. 25 punkt 1 b ustawy z 17 grudnia 1989r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jt.:Dz.U. z 2017r., poz.1383).

Rozstrzygnięcie zapadło po następujących ustaleniach faktycznych i prawnych:

Ubezpieczona B. D., urodzona (...), na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. z dnia 31 maja 2006r. nabyła prawo do emerytury od dnia 1 marca 2006 r. Wysokość emerytury została ustalona na podstawie artykułu 53 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W decyzji wskazano, że wypłata emerytury podlega zawieszeniu z uwagi na to, że ubezpieczona kontynuuje zatrudnienie. Decyzją z dnia 10 lipca 2006r. przeliczono emeryturę od 1 lipca 2006r., to jest od ustania zatrudnienia, podejmując także wypłatę świadczenia.

W dniu 5 lutego 2014r. ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o ustalenie emerytury na podstawie art. 24 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, to jest według zreformowanych zasad. Decyzją z 14 lutego 2014r. ZUS przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 lutego 2014 r. Do jej obliczenia przyjął kwotę składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przyznano emeryturę.

Podstawa obliczenia emerytury podlegała pomniejszeniu o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Emerytura została określona jako równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, które ustalono na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji wskazano, że kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi kwotę 45.207 zł. 41 gr. Kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi kwotę 442.338 zł. 45 gr. Suma kwot pobranych emerytur wynosi 124.988 zł. i 9 gr. Średnie dalsze trwanie życia to 229 i 80 setnych miesiąca. Wyliczona kwota emerytury wyniosła 1.577 zł. i 71 gr. Ze względu na to, że wysokość emerytury ustalonej na podstawie art. 26 była świadczeniem mniej korzystnym dla ubezpieczonej niż emerytura przyznana jej na podstawie artykułu 53 ust.1, organ rentowy podjął wypłatę świadczenia przyznanego decyzją z dnia 31 maja 2006 r.

W dniu 1 marca 2016 r. ubezpieczona wystąpiła do ZUS z wnioskiem o ponowne przeliczenie emerytury w systemie kapitałowym uwzględniając zastosowanie tablicy życia z dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, to jest z dnia 24 lutego 2011r., a wobec osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego w 2011r., pominięcie w wyliczeniu emerytury kwot już pobranych emerytur w okresie do 31 grudnia 2012 r. Zaskarżoną decyzją z 1 kwietnia 2016 r. Zakład odmówił jej prawa do przeliczenia emerytury zgodnie z wnioskiem z 1 marca 2016 r. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie nie jest zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego, należało przesądzić, czy do ubezpieczonej, urodzonej (...), która nabyła prawo do wcześniejszej emerytury, ma zastosowanie przepis art.25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Skarżąca spełniła przesłanki do nabycia emerytury z art. 46 i dlatego przyznano jej emeryturę od dnia 1 marca 2006r., obliczając jej wysokość zgodnie z art. 53 ust.1. Ubezpieczona osiągnęła powszechny wiek emerytalny z dniem 24 lutego 2011 r. Zgodnie zaś z art. 25 ust. 1b cyt. ustawy, który wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2013r., jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie przepisów artykułu 26b, 46, 50, 50a, 50e, 184 lub 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 - Karta Nauczyciela, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w artykule 24, ustaloną zgodnie z ustępem 1 pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne.

W ocenie Sądu I instancji, organ rentowy prawidłowo zastosował przepisy obowiązujące w dacie złożenia przez ubezpieczoną wniosku o emeryturę i od sumy kwot zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne i kapitału początkowego, odjął sumę kwot pobranych przez ubezpieczoną emerytur w związku z pobieraniem przez nią emerytury wcześniejszej. W nowym systemie zdefiniowanych składek, gdzie świadczenie nabywa się za okresy ubezpieczenia, wysokość świadczenia zależy od sumy zewidencjonowanych składek. Pobranie emerytur na podstawie wskazanych wyżej przepisów oznacza skonsumowanie części kapitału składkowego, w związku z czym od dnia 1 stycznia 2013r. odlicza się od niego sumę wypłaconych emerytur. Przepisy art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie naruszają konstytucyjnych zasad równości wobec prawa oraz państwa prawa, albowiem jedynie różnicują sytuację prawną osób pobierających świadczenia z ubezpieczeń społecznych w zależności od długości opłacania składek na te ubezpieczenia, co jest cechą relewantną i dopuszcza takie zróżnicowanie, przy czym nie jest to niezgodne z artykułem 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W rezultacie Sąd I instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia odwołania i na podstawie artykułu 477¹⁴§1 KPC orzekł, jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła ubezpieczona zarzucając naruszenie:

- art. 2 Konstytucji RP poprzez naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, zasady zaufania obywatela do państwa i prawa oraz zasady ochrony praw słusznie nabytych;

- art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten ma zastosowanie do ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do wcześniejszej emerytury, w tym na podstawie art. 46 ustawy, przed dniem 1 stycznia 2013r. tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2012 r. poz. 637 z dnia 6 czerwca 2012r.), wprowadzającej art. 25 ust. 1b w obecnym brzmieniu, a tym samym zasadę pomniejszania

podstawy obliczenia emerytury i jednocześnie przed dniem 1 stycznia 2013r. spełnili przesłanki nabycia emerytury w wieku powszechnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tegoż przepisu powinna prowadzić do wniosku, że przepis ten nie ma zastosowania do osób, które pobierały wcześniejszą emeryturę, ale jednocześnie przed dniem 1 stycznia 2013r. spełniły wszystkie przesłanki do nabycia emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;

-art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 lutego 2011r. poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji spowodowało zastosowanie art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania zaskarżonej decyzji.

Apelująca w uzasadnieniu swojego stanowiska przywołała nadto stan faktyczny, na gruncie którego zostało wydane postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 3 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt P 11/14. Do naruszenia przez Sąd I instancji art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS doszło poprzez błędną jego wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten ma zastosowanie do ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do wcześniejszej emerytury, w tym na podstawie art. 46 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przed dniem 1 stycznia 2013r. tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012r., wprowadzającej art. 25 ust. 1b w obecnym brzmieniu, a tym samym zasadę pomniejszania podstawy obliczenia emerytury i jednocześnie przed dniem 1 stycznia 2013r. spełnili przesłanki nabycia emerytury w wieku powszechnym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tegoż przepisu powinna prowadzić do wniosku, że przepis ten nie ma zastosowania do osób, które pobierały wcześniejszą emeryturę, ale jednocześnie przed dniem 1 stycznia 2013r. spełniły przesłanki do nabycia emerytury w powszechnym wieku emerytalnym na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Kolejnym naruszonym przepisem jest art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 lutego 2011r., którego nie zastosowano. Zgodnie ze wskazanym przepisem, podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175, z zastrzeżeniem art. 185. W przepisie tym brak zastrzeżenia dotyczącego ust. 1a i 1b, ponieważ nie obowiązywały wówczas przepisy o pomniejszaniu podstawy obliczenia emerytury o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Przepis art. 25 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym w dniu 24 lutego 2011 r. winien mieć zastosowanie do obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonej.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji poprzez przyznanie ubezpieczonej prawa do przeliczenia emerytury powszechnej bez pomniejszania podstawy emerytury ubezpieczonej o kwotę pobranych emerytur oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych; jak też o rozważenie wystąpienia na podstawie art. 390 § 1 KPC do Sądu Najwyższego o rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, jeśli przy rozpoznawaniu apelacji powstanie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, dotyczące interpretacji art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS i zastosowania tego przepisu do ubezpieczonych, którzy nabyli prawo do wcześniejszej emerytury przed dniem 1 stycznia 2013r. tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 11 maja 2012r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2012r. poz. 637 z dnia 6 czerwca 2012 roku), i jednocześnie przed dniem 1 stycznia 2013r. spełnili przesłanki nabycia emerytury w wieku powszechnym.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja odwołującej się nie jest uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa. Stan faktyczny w sprawie nie był sporny, dlatego Sąd Apelacyjny podziela go w całości i przyjmuje za własny bez potrzeby ponownego przytaczania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. akt I PKN 339/98). Dla porządku tylko warto podkreślić, że ubezpieczona (ur. (...)) decyzją ZUS z dnia 31 maja 2006 r. uzyskała prawo do emerytury w niższym wieku i pobierała ją od 1 lipca 2006r. W dniu 5 lutego 2014r. wystąpiła z wnioskiem o wyliczenie emerytury z art.24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(j.t. Dz.U. z 2017r., poz.1383) w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego. Decyzją z 14 lutego 2014r. organ rentowy obliczył wysokość emerytury wnioskodawczyni na podstawie art. 25 i 26 ustawy o e.r.f.u.s., czyli z uwzględnieniem kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, kwoty składek zaewidencjonowanych z uwzględnieniem waloryzacji, średniego dalszego trwania życia i sumy kwot pobranych emerytur w wysokości 124 988,09 zł, która to kwota pobranych emerytur pomniejsza podstawę obliczenia emerytury. Tak wyliczona wysokość emerytury wyniosła 1 577,71 zł i była niższa niż dotychczas pobierana i obliczona na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej. Powyższa decyzja stała się ostateczna. Następnie w dniu 1 marca 2016r. ubezpieczona złożyła wniosek o „ponowne przeliczenie emerytury w systemie kapitałowym” bez pomniejszania jej podstawy o sumę pobranych emerytur do 31 grudnia 2012r. W następstwie złożonego wniosku wydano zaskarżoną decyzję.

W rezultacie spór w sprawie koncentruje się na wyłącznie na kwestii prawidłowości wyliczenia emerytury przyznanej wnioskodawczyni od daty złożenia wniosku w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Przy czym wysokość świadczenia wyliczona została na podstawie art.25 i art.26 ustawy emerytalnej ostateczną decyzją z 14 lutego 2014r. Przyznając de facto wnioskodawczyni prawo do wzruszenia ostatecznej decyzji, organ rentowy nie uwzględnił jej wniosku o ponowne obliczenie emerytury kapitałowej z pominięciem zasady jej obliczenia wyrażonej w art.25 ust.1b ustawy emerytalnej.

Od 1 stycznia 2013 r. obowiązuje przepis art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dodany art. 1 pkt 6 lit. b ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 637; dalej: ustawa nowelizująca z 2012 r.) w związku z art. 22 tej ustawy, w myśl którego jeżeli ubezpieczony pobierał emeryturę na podstawie przepisów art. 26b, 46, 50,50a, 184 lub art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. - Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674 ze zm.) podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. W tym miejscu należy podzielić podgląd prawny wyrażony przez Sąd Okręgowy (jak również w wyroku tut. Sądu Apelacyjnego z 22 stycznia 2015r., w sprawie III AUa 376/14 wydanym w zbliżonym stanie faktycznym), że zarówno w doktrynie, jak i judykaturze podkreśla się odrębność instytucji nabycia prawa do świadczenia od jego wypłaty. Zgodnie z art. 100 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Rację ma apelująca podnosząc , że złożenie wniosku nie ma znaczenia dla nabycia prawa do świadczenia, gdyż prawo to powstaje w każdym przypadku z chwilą spełnienia wszystkich przesłanek. Jednakże samo spełnienie się przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi jeszcze postawy do wypłaty świadczenia w określonej wysokości. Należy bowiem odróżnić moment nabycia prawa do świadczenia (art.100 ustawy o e.r.f.u.s.) od możliwości jego realizacji (art.129 ustawy o e.r.f.u.s.). W sprawie nie ma sporu co do tego , że in abstracto wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury określonej w art.24 ustawy o e.r.f.u.s. z dniem ukończenia 60 lat, tj. 24 lutego 2011r. Decyzją z 14 lutego 2014r. organ rentowy potwierdził fakt spełnienia przez odwołującą się warunków emerytury opisanych w treści art. 24 ustawy o emeryturach i rentach w brzmieniu obowiązującym na datę spełnienia wszystkich przesłanek do nabycia żadanego prawa, stwierdzając tym samym istnienie po stronie ubezpieczonej prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (decyzja ma charakter deklaratoryjny). Tym samym chybiony jest zarzut naruszenia praw nabytych, gdyż w niniejszej sprawie nie ma problemu retrospektywnego skutku zmiany obowiązującego prawa na możliwość nabycia prawa do emerytury przez odwołującą się. Zarówno bowiem w dacie spełnienia przesłanek do nabycia prawa (24 lutego 2011r.) , jak też w dacie zgłoszenia wniosku o emeryturę (5 lutego 2014r.) obowiązujące przepisy przyznawały odwołującej się prawo do żadanego świadczenia. Jednakże podstawą realizacji tego prawa stanowiło zgłoszenie w dniu 5 lutego 2014r. wniosku o emeryturę , który spowodował obowiązek wypłaty świadczenia w określonej wysokości (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2012 r. w sprawie o sygn. akt II UK 146/11, opubl.). Konkludując, dopiero w dacie zgłoszenia wniosku o świadczenie organ rentowy mógł dokonać konkretyzacji tegoż uprawnienia, określając m.in. datę początkową wypłaty świadczenia oraz jego wysokość, zgodnie z przepisami obowiązującymi w chwili złożenia wniosku. W tej sytuacji argumentacja oparta na tezie , że decyzja o przyznaniu prawa do emerytury ma charakter deklaratoryjny jest w niniejszej sprawie o tyle chybiona, że nie ma sporu co do samego prawa do świadczenia i daty spełnienia przesłanek do jego nabycia.

Natomiast wyliczenie wysokości nabytego in abstracto świadczenia jest warunkowane datą złożenia wniosku o jego wypłatę. Nie można zatem mówić o nabyciu prawa (o ochronie nabytego prawa) do wyliczenia określonej wysokości świadczenia ustalonego in abstracto, ponieważ zależy ono od całego szeregu okoliczności ustalanych konkretnie na datę wniosku o wypłatę świadczenia (np. reguły dotyczące waloryzacji). Wynika to wprost z treści powołanego przez apelującą art.25 ust.1 ustawy o e.r.f.u.s. , zgodnie z którym (w brzmieniu obowiązującym również na datę nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury, tj. na 24 lutego 2011r.) podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, z waloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 , z zastrzeżeniem art. 185. Przy tym zgodnie z art.26 ust.1, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. W konsekwencji wysokość nowej emerytury , ustalonej na podstawie art.24, jest uzależniona od kilku czynników : kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego i zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne zgromadzonych na koncie ubezpieczonego, daty (wieku) przejścia na emeryturę i tzw. średniego dalszego trwania życia. Ustalona kwota kapitału początkowego co do zasady ma obejmować odtworzenie składek na ubezpieczenie społeczne sprzed 1999r. i podlega corocznej waloryzacji. Pobranie emerytury wcześniejszej oznacza w rezultacie skonsumowanie części wypracowanego kapitału składkowego (por. Komentarz do ustawy o emeryturach i rentach z FUS pod red.B.Gudowskiej i K.Ślebzaka, W-wa 2013r., teza 10 do art.25a , str.283). Konkludując, zasady obliczania emerytury , o której mowa w art. 24, są ściśle powiązane z wartościami ustalonymi na datę „przejścia na emeryturę” , a nie datę „nabycia prawa do emerytury”. Tak więc to z datą, od której przysługuje wypłata emerytury - co realizuje się zgodnie z art. 129 ust. 1 cyt. ustawy po złożeniu wniosku przez ubezpieczonego - a nie z datą nabycia prawa do świadczenia - co w przypadku wnioskodawczyni zrealizowało się w dniu 24 lutego 2011 r. - następuje ustalanie wysokości świadczenia, konsekwentnie według regulacji prawnej obowiązującej na datę, w jakiej przyznano prawo do wypłaty świadczenia.

Odnosząc się do powołanego przez apelującą postanowienia Trybunału Konstytucyjnego z 3 listopada 2015r. w sprawie P 11/14, trzeba podkreślić , że Trybunał Konstytucyjny umorzył postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku i w rezultacie nie rozstrzygał co do tego , czy art. 1 pkt 6 lit. b cyt. ustawy z dnia 11 maja 2012 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 22 tej ustawy, dodający do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS art. 25 ust. 1b, w zakresie, w jakim ma zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury, o jakiej mowa w art. 24 ustawy FUS, przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej z 2012 r., jest zgodny z art. 2 i art. 32 Konstytucji.

Sąd Apelacyjny nie znalazł też wystarczających podstaw z art. 390 § 1 KPC do wystąpienia z pytaniem prawnym sformułowanym w apelacji, ponieważ teza zawarta w pytaniu apelującego nie stanowi zagadnienia prawnego, które w kontekście okoliczności faktycznych ustalonych w niniejszej sprawie, budziłoby poważne wątpliwości . Należy też zwrócić uwagę , że art. 25 ust. 1b został dodany ustawą z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U. z 2012r. poz. 637), która weszła w życie od 1 stycznia 2013 r. A zatem długi okres vacatio legis spornego przepisu pozwalał na realizację ewentualnych praw ubezpieczonych z odpowiednio długim wyprzedzeniem i tym samym nie naruszał zasady zaufania obywatela do państwa i prawa. Przeciwnie, przyznanie prawa do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art.24 z uwzględnieniem zasad z art.25 i 26 po upływie znacznego okresu czasu, nawet kilku lat, pobierania świadczenia emerytalnego z jednoczesnym pominięciem art.25 ust.1 b, byłoby naruszeniem zasady równego traktowania ubezpieczonych w porównaniu do tych, którzy podobnie jak ww. skonsumowali część zgromadzonego kapitału początkowego i w identycznym stanie prawnym wystąpili z wnioskiem o świadczenie , ale nabyli prawo do emerytury z art.24 po dniu 1 stycznia 2013r.

W rezultacie powyższych rozważań za niezasadny uznać należy zarzut naruszenia prawa materialnego w postaci art. 25 ust.1 b ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego błędne zastosowanie do ustalonego stanu faktycznego i dlatego podzielając w pełni stanowisko Sądu I instancji oraz nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji swojego wyroku.